

Magyarok kenyere

Ideje, a magvető, áldás jutalékát,
mert annyi töretést bírt, Igével igát,
érdemli, magától az Istentől szedje be.
Péter-Pál, aratás, ínségűző kezdete:
teremhet bőség, gyomként éhínség nőhet,
fényes suhanás-ív boltozza a mezőket.
Bár elébb születik a magyarok kenyere.
Évezredes tapasztalatoktól vezérelt
tudás, ösztönünkben buja táptalajra lelt:
életért az Életet e napon nyesi le
lábon-kalász, éhségmenet-tagadó búzát,
az ezüstvillanással sikló kaszapenge,
mintha oltárnál hajlana, kévét köt rendre,
így szenteli meg az aratók koszorúját
veritékével a marokszedő asszony nép.

Vélt valóság s mindig átvérzik a legendán
– bálákat öklend álnok-piros aratógép –,
perc moccan s visszamatat, réved le Szent István:
kell élemedett idők friss csecsemő lehe,
mint szűz pelenkába mi rondítunk bele.
Emberi pórusokból kipréselt vért lát
a földeken, a tarló szuronyrohamra kész,
nyílt pipacs-sebek, nedvük kesermákonyt tetéz.
Éppen megtöri Koppány, Ajtony, Gyula, Konrád
hadi rohamát, ülven az Istennek jobbján,
kegytárgyként az Ő vést jelző karja lent maradt
kíméletlen zsigeri igazságot osztván,
egykor riadoztatott a honvédő harcra,
ma szűk körben teng lélek-állóbúra alatt.
Jöjjék az imaszőnyeg, boruljatok arcra,
föladva az önvédelmet, ha ez kell néktek.
Bűn, nem véték, halálos bűn, bűnbeeséstek!

Koronáján dőlt feszület, végleg letörnék,
ami megőrzi még a szakrális babona:
túlél dűlást keresztetekbe rakott gabona;
intelmeit túrják agyaras, ártány törpék –,
ezek nem vetnek, de minket odavetnek,
haszonért fittyet hánynak nyugatnak, keletnek,
életmű-országát korrodált népközi ék
feszítené szét, robbantná föl alapjait,

rózsálló csücsörrel honáruulásra vadít,
sok fertőző, karanténba való vakarék:
elbújtatják báránybőrbe az ordas farkát,
jámborságuk hamis, és a szándékuk galád!
Vélik, majd széteszik az ezredéves nyáját,
évszázadok cseppkővé töppesztenek nyers nyálat:
falánkságuk maradandón-intő ékkövé,
főljazott mohóságuk máig szítva izzik még,
s érvényben a kirekesztő feketelista,
ki fölkerül, billog sül rá, és esélytelen
mindörökké, ha úgy döntenek titkos helyen,
ezért sem globál-internacionalista
a nép, Világos, Trianon, Potzdam, '56,
sajog benne, földjén vethet, de nem arathat,
majd tán egyszer, ha hosszú táv adatott mégis?!
Kimerült a hit, az állókép így folytonos,
bár gyöngé a bástya, bástyább rajta a rés is,
szilárd-zöld a remény, nem múlékony libafos.

Elvárnák, úgy éljünk, mint kik régen kihaltunk?
Lét-menet közben talpunk alól lopják földünk,
üzérek előre dobra vernék sírhantunk.
Mélygyökerű az Életfánk! Lesik, már kidőltünk?
S aki gyámfaként támasznak odaáll menten,
a megszagosult konzerv-elítet megveti,
hétpróbás összeesküvők a nemzet ellen
szétzúzzák, nem évülő vádjuk, hogy nemzeti.
Miszlikbe vágott honodban hazád nem leled.
Mártír leszel? Magadra hagynak sajátjaid,
meg nem védenek, a közbátorság ernyedett,
nímandok lógnak áldemokrata csalit,
szorgalmazzák felbérelt szakbarbár felcserek,
horgon hosszan időzz, füledben fals hallalík,
gonosz szellemmel lelkiismeret elcseveg,
ne mentsük, kiket torz harmónia andalít.

Új időszámítás, ezért tart ádáz tusa,
nem vagyunk cselédek, senkiknek vazallusa.
Három a magyar igazság, s van a ráadás,
betervezhetetlen fürgeteg a lázadás.
Vértanúság, vért adunk, ám vissza nem veszünk,
egyetlen maradék csöppért is összeveszünk.

Aratópálinka komisz gyönyörre érik,
s fölvilágol bennünk, elmúlásunk csak tévhit.
A kaszások markába a nyél beleégett,
kenyérhéjnal ott a szenvedéstől keményebb
a kéreg; ám lélekzésünket működtető
parancs is, vetésként izmosan nőjük újra:
miként hadúrt, széttekintni serkent dombtető,
Napba öltözött Asszony lendületünk húzva
emel magához, de a Boldog Szűz szomorú,
a cséplés égre tarajló aranykódében,
nem látja, elválík-e búzától az ocsú.
Krisztusarc-formázó felhő úszik fölém,
nem hagyja el az áldott erejű Napot
s fényével egyesülve azért is átragyog
lázadva mundéros csillag-oszlatók ellen;
araszolnak gumibottal, kardlappal verten
tarlón meztéláb taposók, talpuk csupa genny,
a mindenség sziszegtető kínokkal üzen,
fényes elméket nyel kiszögömböc-fekete lyuk,
mázsás gabonaszákokkal eltorlaszoljuk:
oldalukon nemzetiszín csikból a lampasz,
világ világosságáért emelt barikád,
ezer elveszejtő leshelyről rontanak rád,
maradhatsz földeden, ha vívsz érte, s nem lankadsz.

Privatizálni Isten malmait nem lehet,
őrlenek lomha kedvük bölcsült ütemére,
Don Quijotéink megzúzták örült jelenek,
komótos kőfordulás az igazság prése,
bár ősrobbanások ködpólyaiban a múlt,
s az emlékezetünkben már jövőnk is kimúlt?
Ám bizakvással a misztérium megmaradt,
országoljon tovább a nemzetmentő csapat,
hogy hús-vér valóságként hathasson az Ige,
hit kell, búza s jézusi verőér: venyige,
s öntudat, e nép konok, magának vet, arat,
nem tarthatta vissza vasfüggöny, börtönfalak,
vértanúpapok nem hagyták veszni a lelket;
böjti kenyérmorzsa, a konyháról szőlőszem,
közben az ávosok menetrend szerint vertek.
Istentagadó volt, nem éber az őrszem.
Cellákban világra jött a legszentebb ostya,
mert föl sem érte, smasszer-csizma nem taposta,
és a delejző őstitok felmutattatott,
levedlették csíkos fegyencbőrük a rabok.
Ne csak imádkoztatok, tegyetek is érte,
ne csőcselék nyomuljon álmaink helyébe,

trotyog belőle, szüreti mód, bűzös salak,
nincs lelke, kivel átlényegítné a sarat,
trágyiasságuk meddő, sarjasztni hont, hant kevés,
híg szájdíarét nem követhet csodatevés.

Néha ránk káprázik a csoda, a testvéri
ösztön eluralg, az elcsatolt nemzetrészek
magyari pór népe gabonáját úgy méri,
hogy a szíve kiteljesedhessen Egésznek,
ideküldik közös malomba, összehordják,
mint szétszabott tájrögökből királyok dombját,
a búzát, ím az összmagyarság kenyere,
ki ellene árulóként uszul, le vele,
szűnjön a kétely, múltjék a kétség, hogy kié,
eredetünkkel fondorkodókat kicsukjuk,
Kárpát-kemencés Magnus Panis Hungariae,
el hadd ügessen lisztfehér lován Szvatopluk.

Vámpír-történelem. Vérszívásnak nincsen vége.
Lengyel szövetség közlekedő véredénye
'56-ban nem volt egyéb, mint a demizson,
abban küldték a segélyvért, ki ne száradjon
a magyar tűz, és a Pilsudszky népe máris
a halált fél vállról kezelve szolidáris
(mint egykor lovasrohamot vezénylettek
német tankok ellen és mind egy szálíg elestek),
Hektószám szállítja aortákból anyagát
ingyért, ára nincs, adomány minden litere,
a szabadság az életet minősíti át
drágábbra, ez egyetemességünk hitele.
Lengyel–magyar szövetségben reál-misztika,
óvd céda Európát Eucharisztia.

Isten zúzalékai vagyunk, nem csak búzát,
árpát, rozst, dörgő töretéssel mást is hozott,
ki sejti mennyi szenvedés várakozik rád,
mennyi igazságnak vélt álgazat okozott.
Hitvány-magunkból embert vajon ki dagasszon?
Aki e kannibál világból tágan kilát,
porcikáink áldón átható Boldogasszony.
Keresztet karcolva szegjük meg a kenyeret,
ne mint esküt, adott szót, vétkeztünk eleget!
Ki az, aki minket elveszésig leigáz,
ha megőrizzük, s mindig miénk a kovász?

Pomáz, 2018. október